

NICK CAVE

De dood van
Bunny Munro

ROMAN

Vertaald door Paul Witte

J.M. MEULENHOF

DEEL EEN

NEUKTIJGER

1

Het is met me gedaan, denkt Bunny in een plotselinge vlaag van zelfbewustzijn die is voorbehouden aan hen die spoedig zullen sterven. Hij voelt dat hij ergens een grote fout heeft gemaakt, maar dit besef duurt maar één verschrikkelijke hartslag en is dan weer weg – en hij is terug in een kamer in het Grenville Hotel, in zijn onderbroek, alleen met zichzelf en zijn lust. Hij sluit zijn ogen en denkt aan een willekeurige vagina, gaat op de rand van zijn hotelbed zitten en laat zich in slow motion tegen het gewateteerde hoofdeinde zakken. Hij klemt zijn mobiele telefoon onder zijn kin en verbreekt met zijn tanden het zegel van het miniatuurflesje cognac. Hij leegt het flesje in zijn keelgat, gooit het met een boogje door de kamer, rilt, kokhalst en zegt in de telefoon: ‘Maak je geen zorgen schatje, het komt allemaal goed.’

‘Ik ben bang, Bunny,’ zegt zijn vrouw, Libby.

‘Waar ben je bang voor? Je hoeft niet bang te zijn.’

‘Voor alles, ik ben bang voor alles,’ zegt ze.

Bunny beseft dat de stem van zijn vrouw is veranderd; de zachte cello's zijn verdwenen en hebben plaatsgemaakt voor een hoog krassende viool die wordt bespeeld door een ontsnapte aap of zo. Het valt hem wel op, maar het dringt nog niet tot hem door wat dit precies betekent.

‘Zo moet je niet praten,’ zegt Bunny. ‘Je weet dat dat nergens toe leidt.’ Hij zuigt uit alle macht aan een Lambert & Butler, alsof het een liefdesdaad is. En op dat moment dringt het tot hem door – de bavian op de viool, de ontroostbare neerwaartse spiraal – en hij zegt ‘Fuck!’ en blaast twee furieuze slagstanden van rook uit zijn neusgaten.

‘Heb je je Tegretol niet genomen? Libby, zeg me dat je je Tegretol hebt geslikt!’

Het blijft even stil aan de andere kant van de lijn; dan klinkt er, ver weg, een gebroken snik.

‘Je vader heeft weer gebeld,’ zegt ze. ‘Ik weet niet wat ik tegen hem moet zeggen. Ik weet niet wat hij wil. Hij schreeuwt tegen me. Hij gaat tekeer.’

‘Christus nog aan toe, Libby, je weet wat de dokter heeft gezegd. Als je je Tegretol niet slikt, word je depressief. Zoals je maar al te goed weet, is het voor jou gevaarlijk om depressief te worden. Hoe vaak wil je dit gesprek verdomme voeren?’

Het gesnik verdubbelt en verdubbelt nog een keer; het wordt een zacht, zielig huilen, dat Bunny aan hun eerste nacht samen doet denken – ze lagen in een armoedige hotelkamer in Eastbourne en hij hield Libby in zijn armen, ze kampte met een onverklaarbare huilbui. Hij herinnert zich dat ze haar ogen opsloeg en zei: ‘Sorry, ik word soms een beetje emotioneel,’ of zoiets, en hij duwt de muis van zijn hand in zijn kruis en knijpt erin, wat een golf van genot door de onderste wervels van zijn ruggengraat stuurt.

‘Neem die stomme Tegretol nou gewoon,’ zegt hij, vriendelijker gestemd.

‘Ik ben bang, Bun. Er loopt een kerel rond die vrouwen aanvalt.’

‘Wat voor kerel?’

‘Hij heeft zijn gezicht rood geverfd en draagt plastic duivels-hoorntjes.’

‘Wat?’

‘Ergens meer naar het noorden. Het is op de tv.’

Bunny pakt de afstandsbediening van het nachtkastje en maakt een serie parades en riposten naar de televisie op de minibar. Hij zapt met het geluid uit langs de kanalen tot hij bij een zwart-witfilmpje van een bewakingscamera in een winkelcen-

trum in Newcastle komt. Een man met een ontblote borst en een trainingsbroek baant zich zigzaggend een weg door een menigte van doodsbange mensen. Zijn mond is geopend in een geluidloze schreeuw. Hij blijkt duivelshoortjes te dragen en zwaait met iets wat eruitziet als een grote zwarte stok.

Bunny vloekt binnensmonds en op dat moment stroomt alle energie, zowel seksuele als andere, uit hem weg. Hij stoot met de afstandsbediening naar de tv, die statisch schuimend uitgaat, en laat zijn hoofd achteroverzakken. Hij concentreert zich op een watervlek op het plafond met de vorm van een kleine klok of een vrouwenborst.

Ergens in de periferie van zijn bewustzijn wordt hij zich bewust van een maniakaal, opgewonden geluid, een razend protest dat in zijn oren suist, elektronisch en verschrikkelijk, maar Bunny heeft geen idee wat het is en hoort zijn vrouw zeggen: 'Bunny? Ben je daar?'

'Libby. Waar ben je?'

'In bed.'

Bunny kijkt op zijn horloge en blaast in zijn hand, maar slaagt er niet in zijn blik scherp te stellen.

'Jezus christus! Waar is Bunny Junior?'

'In zijn kamer, denk ik.'

'Luister, Libby, als mijn vader nog een keer belt...'

'Hij heeft een drietand in zijn hand,' zegt zijn vrouw.

'Wat?'

'Een riek.'

'Wat? Wie?'

'Die kerel, ergens meer naar het noorden.'

Dan beseft Bunny dat het gillende, snerpende geluid van buiten komt. Hij hoort het nu boven de zoemtoon van de airco uit en het is zodanig onheilspellend dat het bijna zijn nieuwsgierigheid wekt. Maar niet helemaal.

Het watermerk op het plafond groeit, verandert van vorm – een

grotere borst, een bil, een bevallige vrouwenknie – en er vormt zich een druppel, die langer wordt, begint te trillen, zich van het plafond loswerkt, een vrije val maakt en op Bunny's borst uiteenspat. Bunny slaat er zacht op alsof het een droom is en vraagt: 'Libby, schat, waar wonen we?'

'In Brighton.'

'En waar ligt Brighton?' Zijn vinger glijdt langs de drankflesjes op het nachtkastje en hij kiest een Smirnoff.

'In het zuiden.'

'Je kunt niet verder van "ergens meer naar het noorden" zijn zonder in de zee te vallen. Dus, liefje, zet de tv uit, neem je Tegretol, neem een slaappilletje – shit, neem twee slaappilletjes – en morgen ben ik weer terug. Morgenvroeg.'

'De pier staat in brand,' zegt Libby.

'Wat?'

'De West Pier, hij staat in brand. Ik kan de rook hier ruiken.'

'De West Pier?'

Bunny giet het minuscule wodkaflasje in zijn keelgat, steekt nog een sigaret op en staat op van het bed. De kamer deint op en neer, en Bunny beseft plotseling dat hij erg dronken is. Hij loopt met gespreide armen en een moonwalkje op zijn tenen door de kamer naar het raam. Hij maakt een slingerbeweging, struikelt en tarzant de verbleekte gordijnen in; dan hervindt hij zijn evenwicht en weet hij zich weer staande te houden. Met een overdreven gebaar trekt hij de gordijnen open en ge vulkaniseerd daglicht en vogelgekrijs ontwrichten de kamer. Hij grimast tegen het licht en zijn pupillen trekken pijnlijk samen. Boven de brandende, rokende kolos van de West Pier, die hulpeloos tegenover het hotel in de zee staat, hangt een donkere wolk van furieus kwetterende spreeuwen. Hij vraagt zich eerst af waarom dit hem niet eerder is opgevallen en dan hoe lang hij al in deze kamer zit; dan herinnert hij zich zijn vrouw en hoort haar zeggen: 'Bunny, ben je daar nog?'

‘Ja,’ zegt Bunny, verlamd door de aanblik van de brandende pier en de duizenden krijsende vogels.

‘De spreeuwen zijn krankzinnig geworden,’ zegt Libby. De hoge viool zwelt aan. ‘Het is zo afschuwelijk. Hun kleine baby’tjes verbranden in hun nest. Ik kan er niet tegen, Bun.’

Bunny loopt terug naar het bed en hoort zijn vrouw aan de andere kant van de lijn huilen. Tien jaar, denkt hij, tien jaar en nog steeds grijpen die tranen hem aan – die turkooise ogen, dat blije kutje, man, en dat ondoorgrondelijke gesnik – en hij leunt achterover tegen het hoofdeinde, slaat tegen zijn geslachtsdelen alsof hij een aap is en zegt: ‘Morgen ben ik terug, schat. Morgenvroeg.’

‘Hou je van me, Bun?’ vraagt Libby.

‘Je weet dat ik van je hou.’

‘Zweer je het op je leven?’

‘Op Christus en al zijn heiligen. Helemaal tot aan die lieve schoentjes van je, liefje.’

‘Kun je niet vanavond al thuiskomen?’

‘Als het kon zou ik het doen,’ zegt Bunny terwijl hij tussen het beddengoed naar zijn sigaretten zoekt. ‘Maar ik ben mijlen uit de buurt.’

‘O, Bunny... Vuile leugenaar die je bent...’

De verbinding wordt verbroken en Bunny zegt: ‘Libby? Lib?’

Hij kijkt met een raadselachtige blik naar de telefoon, alsof hij net heeft ontdekt dat hij hem vasthoudt; dan klapt hij hem dicht en explodeert er nog een waterdruppel op zijn borst. Bunny maakt een kleine ‘o’ van zijn mond en steekt er een sigaret in. Hij jaagt er de brand in met zijn Zippo, inhaleert diep en stoot een weloverwogen stroom grijze rook uit.

‘Je hebt het er maar druk mee, schat.’

Bunny kijkt met grote moeite om en ziet de prostituee in de deuropening van de badkamer staan. Haar fluorescerende roze slipje contrasteert fel met haar chocoladebruine huid. Ze krabt in

haar vlechten, en er verschijnt een stukje oranje vlees van achter haar onderlip, die slap hangt van de drugs. Bunny vindt dat haar tepels eruitzien als de ontstekingsmechanismen van mijnen die ze in een oorlog op zee laten drijven om schepen op te blazen of zo, en dat wil hij tegen haar zeggen maar hij is het alweer vergeten, en hij neemt weer een trekje van zijn sigaret en zegt: 'Dat was mijn vrouw. Ze lijdt aan depressies.'

'Ze is niet de enige, lieverd,' zegt ze terwijl ze onrustig over het versleten axminstertapijt heen en weer loopt en het weerzinwekkend roze puntje van haar tong tussen haar lippen uitsteekt. Dan laat ze zich op haar knieën vallen en neemt Bunny's pik in haar mond.

'Nee, het is een ziekte. Ze krijgt er medicijnen voor.'

'Dan zit ze in hetzelfde schuitje als ik, schat,' zegt het meisje over Bunny's buik heen.

Bunny lijkt dit, terwijl hij zijn heupen beweegt, te beantwoorden met een overpeinzing. Er ligt een slappe zwarte hand op zijn onderbuik, en als hij omlaag kijkt ziet Bunny dat op iedere nagel een gedetailleerde weergave van een tropische zonsondergang is gelakt.

'Soms is het echt ernstig,' zegt hij.

'Daarom noemen ze het een depressie, schat,' zegt ze, maar dat kan Bunny nauwelijks horen, want veel meer dan een laag, schor, onverstaanbaar stemgeluid weet ze niet uit te brengen. De hand beweegt krampachtig en springt dan naar zijn maag.

'Hè?' vraagt hij. 'Wat?' Hij zuigt de lucht tussen zijn tanden door naar binnen en plotseling snakt hij naar adem en daar was het weer, die ontploffing in zijn hart en daaropvolgend dat gevoel dat het einde aanbreekt – 'het is met me gedaan' – en hij houdt zijn arm voor zijn ogen en buigt een stukje naar voren.

'Gaat het, schat?' vraagt de prostituee.

'Volgens mij stroomt er hier boven een bad over,' zegt Bunny.
'Stil maar, schatje.'

Het meisje tilt haar hoofd op en werpt een vluchtige blik op Bunny, en hij probeert het middelpunt van haar zwarte ogen te vinden, de speldenprik in haar pupillen die haar verradt, maar zijn blik is zijn voornemen vergeten en vertroebelt. Hij legt een hand op haar hoofd en voelt de vochtige glans in haar nek.

‘Stil maar, schatje,’ herhaalt ze.

‘Zeg maar Bunny,’ zegt hij, en hij ziet een nieuwe trillende waterdruppel aan het plafond hangen.

‘Ik vind alles best, liefje.’

Bunny sluit zijn ogen en duwt tegen de dikke haarstrengen. Hij voelt de zachte explosie van de waterdruppel op zijn borst, als een snik.

‘Nee, zeg maar Bunny,’ fluistert hij.

2

Bunny strompelt door de duisternis en betast de muur, op zoek naar de lichtschakelaar. Het is ergens in de kleine uurtjes van de nacht, de prostituee is betaald en heeft zich uit de voeten gemaakt. Bunny is alleen, klaarwakker en in het bezit van een gigantische kater, en hij heeft zichzelf de bloedstollende opdracht gegeven de slaappillen te vinden. Hij denkt dat hij ze misschien in de badkamer heeft laten liggen en hoopt dat de hoer hem niet voor is geweest. Hij weet de schakelaar te vinden en de tl-buizen komen zoemend en gonzend tot leven. Bunny schuifelt naar de spiegel met zijn genadeloze licht, en ondanks zijn verzengende, giftig kloppende kater – de gore smaak in zijn droge mond, de tintelende huid, de bloeedoorlopen ogen en zijn gesloopte vetkuif – is hij niet ontevreden over het beeld dat hem begroet.

Er mogen hem dan geen diep inzicht, geen verlichting en geen grote wijsheid zijn vergund, hij begrijpt onmiddellijk waarom de vrouwtjes voor hem vallen. Hij is geen adonis met vierkante kaken, en ook geen donjuan in smoking, maar hij heeft iets aantrekkelijks, zelfs met die door de drank opgeblazen kop; het is iets magnetiserends, waarschijnlijk zit het 'm in die begripvolle rimpels bij zijn ooghoeken als hij glimlacht, in dat guitige boogje in zijn wenkbrauwen en in de kuiltjes in zijn wangen waartegen geen maagdenvlies bestand is. Kijk! Daar heb je ze al!

Hij tikt een slaappil naar binnen en om de een of andere spookachtige reden ontstaat er kortsluiting in de tl-verlichting, die aan en uit knippert. Bunny ziet gedurende een fractie van een seconde een röntgenfoto van zijn gezicht en de groene botten van